

„Ja, kijkt maar,” pochtte de spulleman. „Heb ik hem niet mooi opgeschilderd? En dan nog die groote steek van bordpapier; dat was ook geen gemakkelijk werkstuk.”

„'t Is prachtig!” verzekerde de student schaterlachend: „maar zijt ge dol, kerel! om op dien steek eene oranjecocarde te plakken?”

«Goddank!» zei de spulleman en lei zijn verfkwast neer.

„Goddank!» zei de spulleman en lei zijn verfkwast neer; „dat 's een pak van mijn hart want tegen dat schilderwerk zag ik op.”

De student trad met Dina weer naar buiten, maar de spulleman was te dankbaar om hen zonder vriendelijk afscheid te latengaan. „Als mijnheer eens wil komen kijken, en Dina ook? Ik zal wel waarschuwen, als ik met den boel klaar ben, maar van avond....”

„Van avond? Dank je? Wij gaan wandelen,” zei de student.

„Wandelen? Zoo, veel plezier dan!” Een ondeugende glimlach verzelde den welgemeenden wensch en daarmee sloot hij het achterdeurtje dicht. Terstond echter opende hij het weer en liep den jonker na.

„Zou mijnheer mij nog een plezier willen doen?”

„Och kom!” Klonk het norsche antwoord. „Wat nu nog?”

De spulleman had een niet zeer zindelijk papiertje in de hand en haalde uit zijn vestjeszak een klein, afgekrabbeld stukje potlood. Hij wees weer naar zijne pet en vleide: „Mijnheer weet het zoo goed. Als mijnheer dat vreemde woord voor mij wou opschrijven? En dan met krulletters? Dan teeken ik ze